

Одним із стримуючих чинників використання річкової логістики є і незначна кількість елеваторів на воді. Серед сучасних таких 9, зокрема 7 належать ТОВ СП «Нібулон», 1 – компанії «Укррічфлот» (м. Дніпро) та 1 – компанії «Гермес» (м. Світловодськ Кіровоградської області).

Використання сучасних річкових терміналів орієнтоване як на внутрішні перевезення аграрної продукції до українських глибоководних портів Чорного моря, так і на пряме транспортування із вітчизняних річкових у морські порти інших країн невеликими партіями.

Морські експортно орієнтовані водні перевезення, як і річкові, є відносно дешевими. Географія українського експорту аграрної сировини переважно пов'язана з країнами морського басейну (Північна Африка, Близький Схід, Південна Європа, Східна Азія та ін.).

Перспективним напрямом є і експорт сільськогосподарської продукції за допомогою паромних переправ, що може сприяти певному зниженню агрологістичних витрат порівняно з існуючими варіантами морського транспортування.

У будь-якому випадку тенденції розвитку транспортної агрологістики сприятимуть підвищенню рівня диверсифікації як на внутрішніх перевезеннях, так і в системі експорту. У той же час, ключовим чинником щодо вибору транспортної альтернативи в агробізнесі має залишатися рівень логістичних витрат.

НЕПОДАТКОВІ НАДХОДЖЕННЯ В КОНТЕКСТІ НАПОВНЕННЯ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ УКРАЇНИ

О.А. Вінницька

Кандидат економічних наук

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

Відповідно до положень Бюджетного кодексу України доходами Державного та місцевих бюджетів України визнаються: податкові надходження; неподаткові надходження; доходи від операцій з капіталом і трансферти.

Біля третини доходів бюджетів формується за допомогою неподаткових надходжень, основна відмінність яких від податкових полягає у відсутності при використанні механізмів їхньої мобілізації більшості принципів та підходів, зокрема рівнозначності, стабільності, обов'язковості, всеохоплюючого характеру тощо. Разом з тим, неподаткові платежі характеризуються певними особливостями, зокрема, мають у більшості випадків цільове призначення, їм притаманний необов'язковий характер, частково зараховуються до доходів бюджетів тих рівнів, державні органи яких проводять їх збирання [2].

Неподаткові надходження бюджету є фінансово-економічними відносинами між сектором державного управління та іншими інституційними

одинацями у процесі реалізації неподаткових методів формування доходів бюджету, які виникають за наслідками реалізації або передачі прав власності на державне майно, адміністративного регулювання шляхом сплати дозвільних платежів та здійснення процедур ліцензування, компенсації заподіяної шкоди державі, штрафних санкцій тощо, а також регулювання вартості споживання суспільних благ і послуг через механізм визначення обсягів плати бюджетним установам [3; с. 55-56].

Формування неподаткових надходжень бюджету – це процес ініціації, адміністрування та акумулювання неподаткових платежів без застосування інструментів фіскального тиску за наявності ідентифікованих вигод платника та достовірної оцінки витрат органів державної влади, бюджетних установ і підприємств державного сектора економіки, понесених на надання певних благ та послуг [2].

Обсяг неподаткових надходжень місцевих бюджетів у 2014 р. склав 12,2 млрд. грн., що на 1,0% більше, ніж відповідний показник 2013 р (рис. 1.).

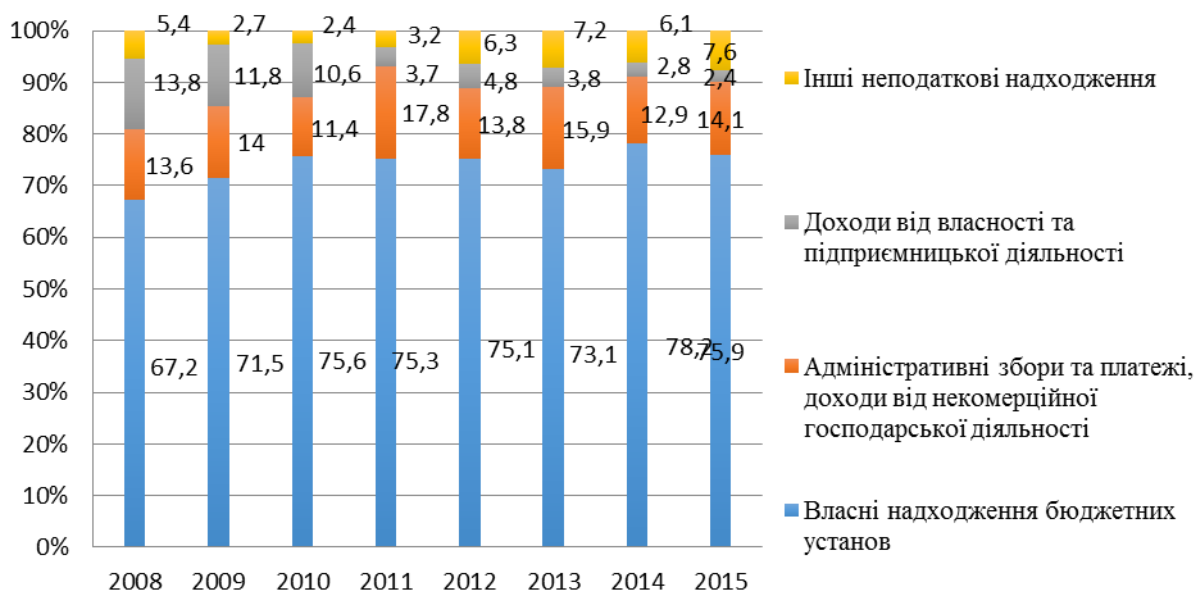

Рис. 1. Структура неподаткових надходжень місцевих бюджетів, 2008-2015 рр.

У структурі неподаткових надходжень у 2015 р. відмічається зменшення частки власних надходжень бюджетних установ порівняно з 2014 р. Водночас частки інших складових збільшилися: адміністративні збори та платежі – на 1,2 в. п., інші неподаткові надходження – на 1,4 в. п. частка доходів від власності та підприємницької діяльності зменшилась на 0,7 в. п., (рис. 1.) [1].

За даними рис. 1. видно, що найбільшою за обсягом статтею неподаткових надходжень до місцевих бюджетів є власні надходження бюджетних установ. Протягом 2008-2011 рр. спостерігається постійне збільшення власних надходжень. Однак у 2013 р. їх обсяг склав 8,9 млрд. грн., що на 6,6% менше, ніж у 2012 р. У 2014 р. обсяг власних надходжень бюджетних установ становив 9,6

млрд. грн., що на 0,7 млрд. грн., або на 7,9%, більше аналогічного показника 2013 р.

Основною функцією неподаткових надходжень є збалансування бюджету, заповнення недоотриманої частини доходів за рахунок податків. Зважаючи на значну частку неподаткових надходжень у доходах бюджету України, їхня роль у забезпеченні перерозподільчих процесів є суттєвою і в найближчій перспективі особливо не знижуватиметься. Тому важливим завданням фінансового апарату держави є пошук шляхів удосконалення механізму мобілізації цих надходжень, ефективного використання його складових у процесі наповнення бюджетів.

Список використаних джерел:

1. Бюджетний моніторинг: Аналіз виконання бюджету за 2014 р. / [Зубенко В. В. Самчинська І. В., Рудик А.Ю. та ін.]; ІБСЕД, Проект «Зміцнення місцевої фінансової ініціативи (ЗМФІ–II) впровадження», USAID. – К.: – 2016. – 80 с.
2. Дем'янишин В. Г. Неподаткові надходження: проблеми та роль у доходах бюджету держави [Електронний ресурс] / В. Г. Дем'янишин, О. С. Шаманська // Фінансово–кредитна діяльність. – 2011. – Вип. 2. – С. 268–274.
3. Касперович Ю. В. Формування неподаткових надходжень бюджету в системі фінансово–економічного регулювання / Ю. В. Касперович // Економічний часопис–XXI. – 2013. – № 9–10(2). – С. 55–58.

ЗБУТОВА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК ВАЖЛИВИЙ ФАКТОР РОЗВИТКУ ФАРМАЦЕВТИЧНИХ ПІДПРИЄМСТВ

О.В. Гарматюк

Викладач

Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини

Фармацевтична галузь за цілим рядом параметрів істотно відрізняється від інших галузей промисловості, що не можна не враховувати при організації та управлінні збутовою діяльністю на підприємствах цієї галузі. Організаційна структура фармацевтичної галузі, крім вітчизняних та імпорتنих підприємств-виробників лікарських засобів різних терапевтичних груп, вітамінів та інших лікувально-профілактичних засобів, включає: структури законодавчої і виконавчої влади, що контролюють фармацевтичний сектор; науково-дослідні організації; дистриб'юторів; громадські та некомерційні фармацевтичні об'єднання і підприємства; аптечний сектор; лікувально-профілактичні установи; компанії, що спеціалізуються на маркетингових дослідженнях; профільні засоби масової інформації. Природно, що в умовах обмежених ресурсів галузі наявність такої кількості суб'єктів диктує складність їх взаємодії при організації процесу доведення продукції до кінцевого споживача.

Збутова діяльність на фармацевтичних підприємствах повинна бути націлена на досягнення цілей збуту (першочерговими цілями є задоволення